

POZNEJ SVÉHO OBHÁJCE!

Introit: Žalm 130

1. čtení: Jan 17

Hlavní čtení: 1. Janova 2:1-2

3. čtení: Židům 13:20-21

¹ *Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímlovce, Ježíše Krista spravedlivého.* ² *On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa.*

I. NEHŘEŠTE! ALE VÁŽNĚ: NEHŘEŠTE!

Milí bratři, milé sestry,

apoštol Jan začíná svou dnešní výzvu slovy:

- *Toto vám píšu, děti moje...*

Co jim zatím napsal? Co jim v předchozích řádcích stačil sdělit? Poslechněme si to – ať jsme v obraze:

- ⁸ *Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není.* ⁹ *Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.* ¹⁰ *Říkáme-li, že jsme nezhrěšili, děláme z něho lháře a jeho slovo v nás není.* (1J 1:8-10)

Ano, kdo říká, že nehřeší, ten hřeší tím, že nemluví pravdu. Ten lže. Vždyť Bůh sám říká, že nikdo z lidí není bez hříchu. A je to tedy ještě horší: Kdo říká, že nehřeší, obviňuje Boha ze lži a plive na jeho Syna, který kvůli nám hříšníkům přišel do našeho světa.

Ale pokud své hříchy před Bohem naopak doznáme, pokud mu řekneme pravdu, on nám skrze Krista viny odpustí, slibuje nám Jan.

Tak to je skvělá zpráva, mohl by někdo zajásat. To si klidně můžu žít, jak uznám za vhodné. Vždyť Kristus nám všechno odpustí, ne? Tak jaká křeč? Proč se namáhat? Proč se snažit žít bez hříchu? Proč usilovat o život v pravdě a spravedlnosti? Proč jít cestou svatosti a lásky? Klidně můžu lhát, krást a druhým lidem škodit. Klidně se můžu chovat, jako bych byl jediný člověk na této planetě. Však mně Bůh nakonec všechny mé hříchy smaže – tak jako učitel ve třídě tabuli počmáranou sprostými obrázky. Stačí ho o to jen požádat.

Jeden člověk mně nedávno řekl: *Ať už udělám cokoli, ať už se rozhodnu pro tu, nebo onu cestu, Bůh mi nakonec všechno promine. Ale samozřejmě toho musím litovat.* Když si uvědomím, že jedna z těch dvou cest vedla k ublížení mnoha jeho nejbližším... A když k tomu připočtu, s jakým ledovým klidem nad svým životem a nad Bohem přemýšlel, tak mi ještě teď běhá mráz po zádech.

Takže: Ne, ne, ne! K tomu nás Jan dovést nechce. On si rozhodně nepřeje, abychom jeho slova o Božím odpuštění pochopili jako propustku k hříšnému sobeckému způsobu života. Jan ví, že jeho výroky by člověk mohl zneužít. A proto hned dodává: *Toto vám nepíšu proto, abyste si žili, jak se vám zachce. Právě naopak!*

- *Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili.*

Zřejmě s tímto pojetím měli už první křesťané problém. Vnímali Kristův kříž jako Boží svolení k životu v hříchu. Vždyť apoštol Pavel řeší úplně stejnou věc v listu Římanům. Poté, co vysvětlí Boží definitivní odpuštění skrze Ježíše Krista, hned dodá:

- ¹ *Co tedy máme říci? Že máme dále žít v hříchu, aby se rozhojnila milost?* ² *Naprosto ne! Hříchu jsme přece zemřeli – jak bychom v něm mohli dále žít?* (Ř 6:1-2)

A to je nebezpečí pro každého křesťana. Někdy umenšujeme význam Kristova díla tím, že se snažíme Bohu zalíbit vlastní spravedlností, vlastními dobrými činy. A jindy si naopak říkáme: *Ále co... Však mi Kristus to, co dělám, stejně odpustí.* Ano, je to velmi tenká cesta: Věřit v Boží definitivní odpuštění a přitom se snažit žít před Bohem tak, aby jeho slovo nebylo pošpiněno, aby Bůh sám byl námi oslavený. Život v Boží milosti – to je to jako chůze po laně nad propastí. Pád hrozí na obě strany: Jak pád do záslužnictví a skutkaření, tak pád do pohodlného života v hříchu.

A my celý život balancujeme na tom úzkém laně: Radostně přijímáme Kristovo odpuštění a přitom odhodlaně toužíme žít, jak Bůh žádá. A tu a tam ten balanc neudržíme. A pak padáme. Ještě že Bůh nás svým slovem i svým Duchem vždycky vrátí zpět na to lano – a my můžeme opatrně a pokorně našlapovat dál po té nesnadné cestě. Po té nesnadné cestě života z Boží milosti a k Boží slávě.

A k této správné a vyvážené chůzi po laně nás dnes Jan nabádá.

- ***Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili.***

Apoštol nás oslovuje velmi důvěrně. Laskavě. Otcovsky. *Moje děti. Moje duchovní děti. Vy, kteří jste v životě uznali svůj hřích a nehodnost před Bohem – a přece jste přijali, že si vás Bůh v Kristu zamiloval. Vy, kteří jste ztroskotali v bouři svého života – a přesto vás Bůh (jako zázrakem) zavedl do svého přístavu. Právě vy nehřešte!* Apoštol nepíše lidem, kteří nikdy nepoznali Ježíše Krista. Janovi je jasné, že taková výzva by pro ně nebyla srozumitelná. A co hůř: On ví, že by sami ze svých sil nemohli podle jeho příkazu žít.

Vždyť, jak sám dál říká:

- ¹⁹ *Víme, že jsme z Boha, kdežto celý svět je pod mocí Zlého. (1J 5:19)*

Proto vy... Vy, kteří žijete z moci Božího Syna a nejste již otroky toho Zlého... Vy, do kterých se na stálo nastěhoval Duch svatý... Právě vy nehřešte! Vyhlaste válku hříchu! Neuzavírejte s hříchem žádný mír! Vyhlaste mu nulovou toleranci! Netolerujte ho ve svých vlastních životech! Svět vás nutí tolerovat hřích. Satan vás chce přimět k toleranci hříchu. Ale vy tolerovat hřích nemůžete, ba přímo nesmíte!

Usilujte o odstranění hříchu z vašeho života tak, jako se snažíte odstranit nečistotu z vaší oblíbené košile. Proste Boha, aby vám k tomu dával sílu. Aby vás v tom podpořil. Aby vám dodal odvahy a naděje. A nezapomeňte mu poděkovat, když se vám podaří s hříchem pořádně zatočit, držet ho na uzdě, potřít ho. Protože to Bůh v posledku vždycky stojí za vašim dílčím vítězstvím.

II. HŘÍCH PODLE APOŠTOLA JANA

Ale, bratře Jane, buď trochu konkrétnější... Co je podle tebe hřích? Čeho se máme vlastně vyvarovat? S čím máme zápasit? Nad čím máme slavit vítězství? Bratři a sestry, tento apoštol ve svých listech popisuje hřích ze třech různých pohledů.

1) Za prvé: **Hřích je podle něj nevíra.** Člověk hřeší, když nevěří a nedůvěřuje Pánu Ježíši Kristu.

- ¹⁰ *Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, dělá z něho lháře, protože nevěří svědectví, které Bůh vydal o svém Synu. ¹¹ A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. ¹² Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život. ¹³ Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život. (1J 5:10-13)*

Ale to se nás netýká, že? My přece věříme v Ježíše Krista! Ovšem víra v Krista – to není jen uznání věroučného článku, bratři a sestry. To není jen uznání existence něčeho, co nevidíme. Víra: To je také bytostná důvěra! A tak se musíme sami sebe ptát: Opravdu důvěřujeme Pánu Ježíši? Spoléháme se na Krista? Důvěřujeme mu víc než sami sobě či našim bližním? Svěřujeme mu každý náš den, nebo jen nedělní dopoledne? Čerpáme své síly přímo z něj?

2) Za druhé: **Hřích je podle Jana jakékoli přestoupení Božího zákona.** Tedy: Jakákoli neposlušnost vůči Božímu slovu.

- ³ *Každý, kdo má tuto naději v něho, usiluje být čistý, tak jako on je čistý. ⁴ Každý, kdo se dopouští hříchu, jedná i proti zákonu Božímu, neboť hřích je porušení zákona. (1J 3:3-4)*

3) A konečně za třetí: **Hřích je nedostatek lásky vůči našim nejbližším.**

- ²⁰ *Řekne-li někdo: "Já miluji Boha", a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí. ²¹ A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra. (1J 4:20-21)*

Pokud jsme si zatím říkali, že jsme na tom vcelku dobře: Že v Ježíše Krista přece věříme a Boží přikázání jakž takž zachováváme, jak se vyrovnáme s touto poslední Janovou výzvou?

Miluješ, křesťane, skutečně svého bratra a svou sestru? Pokud ne, pak jsi hříšník. Dlužník. Dlužíš svému bratru lásku. A zároveň se proviňuješ proti Bohu. A nepomůžou ti výmluvy typu: *Ale, vždyť*

ten bratr za to nestojí. Milovat ho – to je ztráta času. Mou lásku mi nevrací. Nechce mě mít rád, vyhýbá se mi... Nebo dokonce: Je to křivák, podrazák, slibotechna, velká huba, totálně protivný člověk... Není hoden mé lásky.

Pozor: O jakém bratru Jan mluví? Jakého bratra má na mysli? Toho, který je chytrý, milý, usměvavý, radostný, schopný, mírumilovný? Ne! Jan říká jen: *Bratra!* Bratra – ať už je jakýkoli. A my k tomu můžeme přidat pouze: *A sestru také.* Nic víc!

Tak co, bratře? Tak co, sestro? Jak jsi úspěšný v boji s hříchem? Jak se ti daří s ním zápasit a dokonce nad ním vítězit? Jen si to přiznejme: Před Bohem na tom nejsme zdaleka tak dobře, jak se kolikrát ve své naivitě domníváme. Písmo nás usvědčuje. Žít naplno s Kristem, žít podle Božích přikázání, žít v lásce s druhými: Kdo to nakonec dokáže? Kdo je toho vlastně schopen?

Jeden kazatel řekl, že žít bez hříchu – to je jako výšlap na Mount Everest bez kyslíkové bomby a bez horolezecké výstroje. A já s ním souhlasit nemohu. Myslím si totiž, že žít bez hříchu je ještě daleko těžší a méně pravděpodobné, než jen tak nalahko vyšplhat na nejvyšší horu světa.

III. KDYŽ UŽ HŘEŠÍTE, PAK UTEČTE K TOMU NEJLEPŠÍMU OBHÁJCI – KE KRISTU!

Bratři a sestry, co s tím? Apoštol Jan nás zcela vážně vyzývá, abychom nehřešili. A my se možná i snažíme. Ale když jsme k sobě upřímní, musíme nakonec sklesle doznat, že v tom selháváme.

Co s tím? My nic. My s tím nic neuděláme. Ale Bůh ano! Jak to říká Jan dál?

- ¹ *Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímlyvce, Ježíše Krista spravedlivého.* ² *On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa.*

To je náš Přímlyvce, bratři a sestry: Ježíš Kristus. To je náš Zastánce. To je náš Obhájce. To je náš Advokát. Ano, advokát! Ten, který při soudním přelíčení obhajuje obžalovaného. A nám dnes velmi pomůže, když srovnáme Ježíše Krista, který nás obhajuje před spravedlivým Bohem, s běžnými advokáty, které v životě potkáváme nebo na které se díváme třeba v televizi. Toto srovnání nám přinese duchovní úlevu a útěchu. Takže naše dnešní otázka zní: ***Jaký je vlastně Pán Ježíš advokát? A v čem se liší od lidských obhájců?***

1) Především: Pán Ježíš jistě před svým vševědoucím Otcem **neumenšuje naši vinu**. Nehledá cestičky, jak by nás před Bohem ukázal v lepším světle, než ve skutečnosti jsme.

Pán Ježíš jistě neříká: *Ano, on lhal, ale vždyť nemohl jinak. Byla to přece složitá situace. A on nemluvil pravdu ze strachu.* Nebo: *Ano, kradl, ale byl to tehdy přece ještě mladý a nerozumný chlapec. A ukradenou věc nakonec vrátil.* Nebo: *Ano, pomlouvala. Ale to, co říkala, byla téměř pravda. A navíc ten, koho pomluvila, si to zasloužil, nemyslíš?* Anebo: *Ano, nestaral se pořádně o svou rodinu. Ale jak by to mohl dokázat, když mu v dětství nikdo lásku neprokázal?*

Ne! Nic z toho! Ježíš nás hříšníky jistě před svým Otcem neomlouvá. Kristus před Bohem neumenšuje naše provinění. On ví, že jsme hříšní. On ví, že si nezasloužíme nic jiného, než spravedlivé odsouzení. A přesto, bratři a sestry, se za nás přimlouvá.

2) Otázka zní, na čem pak Kristus staví svou obhajobu, že? Na základě čeho se za nás přimlouvá? Bratři a sestry, **Ježíšova obhajoba spočívá cele na něm samotném**. V tom se zásadně liší od všech lidských advokátů. Copak kdy soudce slyšel, že by advokát řekl: *Já vím, on je viník. On si nezaslouží nic jiného než přísný trest. Ale kvůli mně, slavný soude, kvůli tomu, kdo jsem, jaký jsem a co jsem všechno učinil – kvůli tomu ho zprosti všech obvinění.* Copak s takovou obhajobou někdy pracoval jediný lidský soudce? A přesto nás Kristus obhajuje právě tímto způsobem. Ježíš svou obhajobu každého z nás staví na sobě. Na své osobě a na svém díle.

A) Předně na tom, že on přece je **Boží Syn**. On a nikdo jiný, jak ve svém listu dosvědčuje Jan. A komu jinému by měl Otec naslouchat než svému Synu? Než tomu, kdo je s ním ve zcela výlučném vztahu?

B) Dále na tom, že Ježíš je ten **spravedlivý**, zdůrazňuje Jan. On hříchu neučinil. On se žádného hříchu nedopustil. On žil celý svůj pozemský život v naprosté poslušnosti a oddanosti vůči svému nebeskému Otci.

C) A v neposlední řadě svou obhajobu staví na tom, co pro nás učinil. Vždyť on je **smírnou obětí** za náš hřích. Tou obětí, která usmířila oprávněně rozhněvaného Boha a odstranila naše provinění. A nejen naše, dodává Jan. Ale také viny milionů dalších lidí po celém světě.

Apoštol Jan to v další kapitole vyjádří v jedné větě všechno dohromady:

- *A víte, že Syn Boží se zjevil, aby hříchy sňal, a v něm žádný hřích není.* (1J 3:5)

Řekněte sami: Našli bychom dokonalejšího a vhodnějšího advokáta? Za nás se přimlouvá Boží Syn, který nikdy nešlápl vedle a svůj svatý život byl ochoten dát za ten náš. Zkus se před Bohem obhájit sám, člověče, a naprosto pohoříš. Hledej po celém světě – a stejně nenajdeš lepšího obhájce, který by se tě dokázal před Bohem zastat tak účinně a tak ochotně jako Ježíš sám!

3) Ano, **účinně a ochotně**... To jsou další dvě důležité charakteristiky našeho nebeského advokáta. Nejprve: **Ježíš se nás zastává se stoprocentní úspěšností**. S ním není nejistý výsledek tohoto soudního přelíčení. Když on nás před Bohem obhajuje, tak si můžeme být jisti, že tento proces vyhraje. Že nám Bůh odpustí každý náš hřích.

Kristus nám nikdy neřekne: *To, co jsi učinil, člověče, už je nad mé síly. Musíš počítat s tím, že si to odpykáš. Odsedíš. Budu dělat, co je v mých silách, ale nevím, nevím, jak to nakonec dopadne...* Ne! Ježíš slaví u nebeského soudu vítězství za vítězství!

4) A **Ježíš nás také obhajuje ochotně**. Nikdy nám nenamítne: *Nezlob se, ale tvůj případ dělat nebudu. To, co jsi provedl, je už přes čáru. Do toho nejdu. To už je totiž opravdu nechutné. Už jsi zhřešil moc. Mám svůj vlastní morální kodex. A ten kvůli tobě nepřestoupím.*

A s tou jeho ochotou úzce souvisí, že Ježíš je advokát, který nás po jedné obhajobě nepustí k vodě! Nepustí nás po jednom vyhraném případě. Obhajuje nás stále znovu. Ochotně – stále znovu. Dnes a denně. Až do konce našeho života. Poslední slova, která Kristus na kříži zvolal, zněla:

- *Dokonáno jest.* (J 19:30)

Ale s námi on nikdy neskončí. Nás se zastává pořád dokola – dokud jsme zde na zemi. Není vteřiny, kdy by za nás neprosil.

5) Bratři a sestry, na závěr bych rád zmínil ještě jednu důležitou charakteristiku našeho nebeského advokáta: **Kristova obhajoba je zdarma!** Zatímco lidé musí platit obrovské sumy svým advokátům (a čím lepší obhájce, tím více peněz zpravidla stojí), Ježíš je nejlepší advokát ze všech a přitom jeho obhajoba nás nic nestojí! Vůbec nic! Ani korunu! Jen jeho stála všechno: Kristus za to zaplatil svým drahým životem.

Proto: Nehřešme! Perme se s hříchem! Ale když tento zápas opět prohrájeme, utečme se k tomu nejlepšímu advokátovi. Prosme ho s dětskou důvěrou, aby nás znovu zastával. A věřme: Tento nejlepší advokát nás vyseká z každého průšvihů. On nás obhájí před svým Otcem. A nebeský Otec, který si přece přál naši záchranu, mu rád vyhoví.

Modleme se: *Pane Ježíši Kriste, prosíme tě: Posiluj nás svým svatým Duchem a ved' nás svým slovem, abychom stále lépe bojovali s naším hříchem. Buď v našich životech stále víc vidět. A přimlouvej se za nás, slabé hříšníky, u svého nebeského Otce. Vždyť bez tvé oběti na kříži a bez tvé neustálé mocné obhajoby bychom byli naprosto ztraceni. A moc tě prosíme za všechny, kteří si ještě ve své slepotě zakládají na vlastní domnělé spravedlnosti a dobrotě. Dej jim poznat jejich bídu, ale také tvou mocnou a uzdravující lásku. Amen.*